

PLĂCEREA PORNEȘTE
DIN MINE

PLĂCEREA
PORNEȘTE
DIN MINE

Antologia conține texte realizate în cadrul atelierului de poezie queer, organizat de ART200 în perioada 26-31 octombrie 2020.

Ilustrații: Alex Roceanu

Copertă: Alex Roceanu

Coordonatorx antologie: Teona Galgoțiu, Emilian-Cătălin Lungu

Corectură: Emilian-Cătălin Lungu

Tehnoredactare: Alecs Câdea

Tipar executat la tipografia editurii frACTalia

ART200 este un proiect co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

CUPRINS

Tribut | **OANA CIOBANU | 12**

* | **MIȘA DRAGOMIR | 14**

corp/minte/corp | **MARIA MARTELLI | 17**

ca-n cimitiru bellu | **SIA PIPEREA | 20**

Portret | **OANA ARHIP | 23**

Haine | **EVA-MARIA LUCA | 26**

shuffle | **SÂNZIANA ȘENDROIU | 32**

Anul 2017 | **ALEXANDRA ZAVELEA | 35**

Uitare | **VLAD-LAURENȚIU MOȚ | 38**

da, sunt ok, am doar nevoie
să mă distrag puțin | **DENISA AVRAM | 40**

Pentru tine | **EMILIA MARDARE | 42**

sunt fata cu care tata nu s-a jucat handbal
pentru că nu eram băiat. | **MARA CIOROIANU | 45**

Atelierele ART200 au însemnat pentru mine un privilegiu, acela de a împărtăși cu alții viziunea mea despre poezia queer dar, mai ales, de a învăța de la cursanții noi abordări și moduri de a scrie. Această experiență m-a făcut să inițiez Cenaclul X, la care participă multe dintre persoanele înscrise la ateliere. Cred că această antologie este un minunat prilej de a ocupa cât mult spațiu în literatură, de a o diversifica celebrându-ne experiențele (a)tipice queer. Vocile celor care apar aici sunt răsunătoare, necesare, fermecătoare atât prin mesaj cât și prin arta scrierii. Vă invit să citiți aceste texte cu mintea și inima deschise!

ILEANA NEGREA

„Ce autor queer din România vă vine în gând”, a fost întrebarea ridicată la un moment în timpul unui festival la care am participat recent. Nimeni nu a răspuns nimic. Tocmai din acest motiv antologia ART200 și festivalul cu același sunt necesare, pentru a crește vizibilitatea persoanelor LGBTQ și pentru a încuraja tinerii LGBTQ să scrie. Nu numai că în literatura română se simte un gol imens în ceea ce privește creația persoanelor queer, dar există un vid în ceea ce privește cercurile și spațiile literare sigure pentru comunitatea mai sus amintită. Or, festivalul ART200 nu numai că încearcă să ofere

un spațiu sigur de creație și dezvoltare literară, dar și reușește, dovada fiind antologia de față. Atelierele de poezie ale ediției 2020 a festivalului au fost intime, sensibile și sensibilizante, uneori ca niște ședințe de terapie în care participantx s-au vulnerabilizat, cunoscut pe sine și pe ceilalți, conectându-se și dându-și curaj reciproc. Vibrațiile trăirilor lor au prins formă în cuvinte, iar aceste cuvinte pline de trăire le oferim cu mare căldură, ca niște rădăcini pentru cei și cele care vor citi și pentru cei și cele care vor avea imboldul de a scrie, dar au simțit că nu au loc în și de cercurile heteronormative.

NICOLETA ONOFREI

La întâlnirea pe care am facilitat-o am discutat despre traduceri, despre cum ne putem (re)gândi la cuvinte astfel încât ele să lucreze împreună cu noi și nu împotriva noastră. Energia participantxlor a fost minunată. A fost clar pentru mine că stau de vorbă cu persoane care vor revoluționa poezia. Care o vor revendica în moduri strălucitoare, astfel încât limbajul literar să nu mai lase niciodată frumoasele reflexii ale persoanelor queer în umbră.

LAURA SANDU

Trecerea de la trainee la trainer e bizară, dar și așa a fost frumos. M-am bucurat mult că am putut vorbi despre poezie queer într-un cadru safe și că am reușit împreună să facem

o conversație frumoasă și de ajutor, sper. O antologie de texte queer este importantă, căci adună laolaltă voci care nu sunt îndeajuns reprezentate. Și e importantă și are puterea de a nuanța alte narațiuni care există și care sunt posibile. Odată cu expunerea există o mai mare posibilitate de înțelegere a alterității.

TUDOR POP

Mi-a plăcut atmosfera, fie ea superficial pixelată. Mi-ar fi plăcut și mai mult să fie fizic, dar oricum am simțit deschidere și cred că puteam sta la povești ore în șir despre noi, ca apoi să ajungem după atelier, obosită – dar cu răspunsuri și noi întrebări. Orișicum, de întâmplat s-a întâmplat – zic eu. Sugerez în continuare orișicărui să-și exploreze identitatea queer prin orice modalitate (chiar cu babysteps dacă e nevoie), una dintre ele fiind, evident, poezia. Mai ales că avem materiale, wink wink.

FLAVIUS SINDIE

Îmi amintesc foarte bine amorțea feței de la sfârșitul lecturii online, pentru că nu puteam să-mi controlez fața, să se oprească din zâmbit. E un entuziasm enorm, cu care la început nici nu știi ce să faci, când ești martorul unor descărcări emoționale așa mari, mai ales când ele își găsesc forma în tipuri de artă libere, puternice, experimentale în adevăratul sens al

cuvântului. Entuziasmul ăsta a planat deasupra noastră în fiecare zi în timpul atelierului, iar *afterglow*-ul încă nu s-a terminat, puteți să-l descoperiți chiar acum, doar dați pagina.

TEONA GALGOȚIU

Tribut

Scriind despre ceea ce ești obligat să scrii. Presiunea de a scrie cu spatele ghebut, cu presiunea de a face dreptate, cu grijă pentru vulnerabilitate și traumă.

Uneori mă simt fragilă, subnutrită cu maniere nesăbuite, sfidare, energie nedirecționată.

În timp ce privirea mea încă așteaptă să primească definiția normativă,

vocea mea contorsionată se amplifică în violența consensuală a unui pogo marginalizat.

Vocea mea dezmoțită, născută în zodia cameleonilor, e revivalul artei teroriste cu plămâni de noroi, care încă rezistă în țara liliputanilor și-și cere dreptul la existență.

Vocea mea non-binară aduce tribut unui val considerat nou după înecul uniformizării forțate.

Vocea mea înfinge cuie galbene în cutia ventrilocă. Vocea mea, asumată și hardcore.

Scriu versuri pentru terapie prin țipăt.

OANA CIOBANU

*

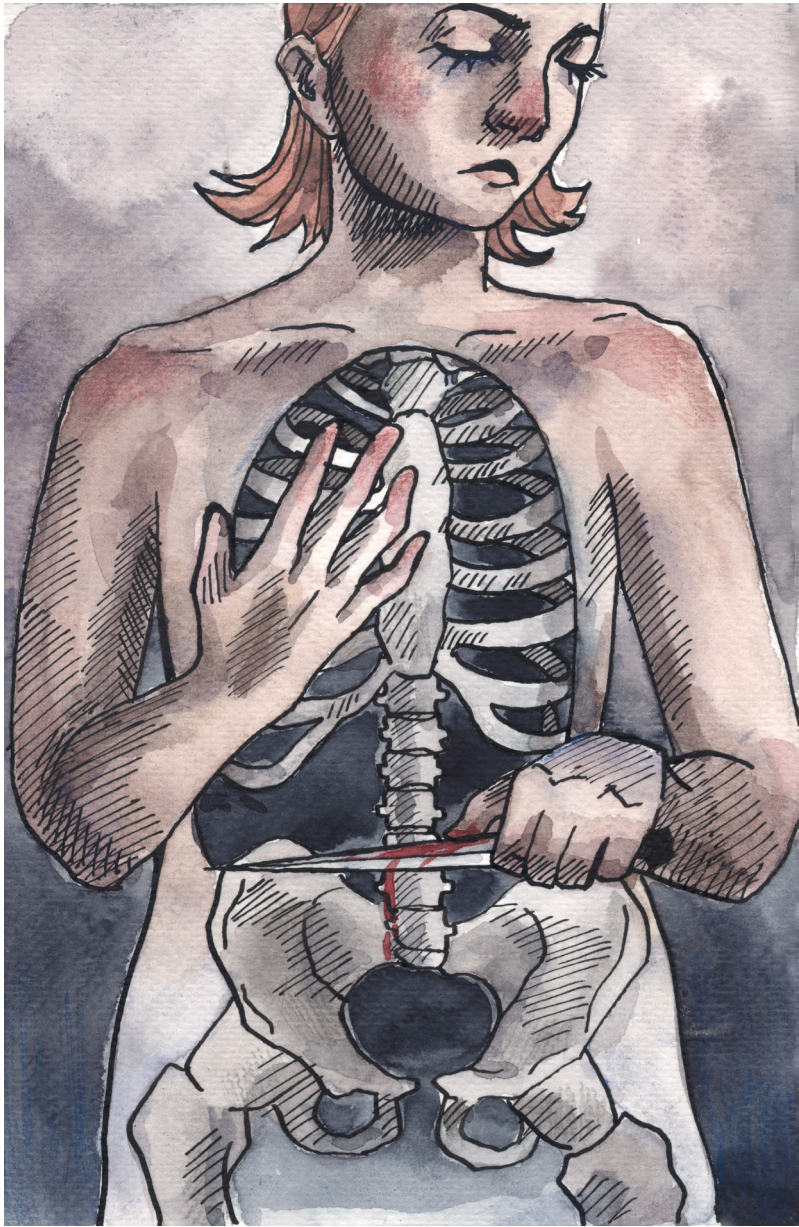
cineva spune iubire și-mi întorc repede privirea
e bunicul meu, un bărbat bătrân, știu la ce se referă
acea conexiune tristă care îl leagă de Dumnezeu

îl iubesc pe Dumnezeu
ca pe crush-ul meu de la grădiniță
mi se pare incredibil de frumoasă cu fața ei mică și blondă cum
se pierde printre mormanele de jucării cum le împinge până
găsește păpușa preferată
cum se rușinează când începe să-i curgă sânge din nas cum vine
de la cabinet victorioasă mereu cu același zâmbet pierdut
dar mai ales
când își spune poezia înfășurată în hârtie creponată galbenă
căci primăvara aia era o păpădie

pe atunci îl iubeam pe Dumnezeu
cum îmi iubeam rudele îndepărtate la care nu mă gândeam
niciodată
nu îl iubeam nici pe departe ca pe păpușile mele pentru care
plângeam
pe care le puneam la somn după-amiaza
mai mult îl iubeam pe îngeraș
pentru că era numai al meu și pentru că eram prieteni

pentru că îi puteam desena conturul noaptea pe perete
pentru că mă iubea înapoi

MIȘA DRAGOMIR

corp/minte/corp

cum să învăț să nu îmi mai locuiesc corpul
după atâția ani în care tot ce mi-am dorit
a fost să mă despart de el, să plec de aici
din pieptul ăsta ce se ridică odată cu aerul
din pelvisul asta plin de rușine și sânge
din picioarele astea pe care cresc firicele de păr
ce trebuie rase sistematic
pentru propria liniște ce s-a mulat
după privirea altora ce s-a mutat
și ea în interiorul meu

așadar, a nu îmi locui corpul
ci a fi corpul
ce se simte deseori străin și periculos
efectiv periculos cu genunchii ăștia
și brațele fără niciun pic de mușchi
și privirile altora din interior și exterior

așadar, a trăi de aici, din imposibilitatea
de a mă separa, după noua intuiție
ce arată cum separarea e de fapt o fantasmă
mai periculoasă decât locuirea
căci separarea mă minte că aș putea
fi

tot eu
altundeva

căci separarea mă minte că aş putea
să nu am temperatură, coordonate, nevoi

căci separarea pe care mi-o doream
era ea însăşi un fel de privire
ce scobea înăuntru meu
ca şi cum ar fi putut să mă scoată afară

MARIA MARTELLI

ca-n cimitiru bellu

Dumnezeu a murit! Și noi l-am omorât!
pe o bancă în cimitirul Bellu când
mi-era silă de tramvaiele și benzinăria unde
un fost coleg a murit toamna trecută.
Dumnezeu tremura în nemișcatul de februarie
mi-ai zis „Dumnezeu e mort”,
m-ai luat de bărbie și m-ai sărutat
în nemișcatul de februarie

tot ce-mi aduc aminte e că
mi-era frig ca dracu la fund
tu ca zăpada te topeai în jurul meu

tu nu știi
cât de mult m-am încins
de la mâna ta;
nu știi
că dumnezei și atei se învârt în jurul nostru.

Ți-aș zice să mergem în Bellu din nou
că nu mai e multă vreme pentru paltonul tău negru
pe care să-l fur de pe tine când nu e vânt.

n-o să mai am timp să-ți pun gulerul la loc
să nu mori de frig!

dar ești moartă în dormitor sub flori uscate
în sticle de cola și castroane în care maică-ta ținea ciorba
ești moartă în dormitor două săptămâni,
deci n-am ce face.

Știi că te rănesc când scriu atâtea metafore
despre pisica ta —

a noastră, mă rog —
moartă,

dar mi-e dor de când se cățără pe stomacul tău gol
și ne încălzea pe amândouă.

Ți-ar fi bine dacă ar putea să se mai urce pe tine
și iarna asta, că oricum

nu mai ai izolație în pereți

și na, nu vreau să trebuiască să te ating

Doar cu puloverul pe tine.

SIA PIPEREA

Portret

La mine in familie

Am fost 4;

Mama, sora mea, eu,

și trauma noastră colectivă.

Omniprezentă, personaj in absentia, personaj ignorat.

Este, oare, comparabil?

- apelativul „văduvă” este interzis la mine în familie,

Iar mamă singură este ofensă.

Cand dai de carnet la 37 de ani

Te enervezi ca nu L-ai lăsat să te învețe

Dar muști din carte și din volan

Până-ți pietrifică dinții și rinichii și sufletul

Ai suferit destul, nu mai are nimeni loc.

Nici măcar ele.

- când prietenele tale se ascund de tații lor

Să nu știe pe unde umblă și-ți spun

Bine că nu treci prin asta

Tu râzi nervos și înghiți în sec și-ți muști limba
Să nu urli

Găsești repede înlocuitor
Îl știi cam de când El nu mai e
Te protejează, te știe de mult
Îți oferă familia pe care ai pierdut-o.

La nunta ta, te duce mama la altar
Și te bucuri ca ea e acolo
Dar tot râvnești și plângi în pumni pe ascuns
El de ce nu e?
Azi spui că ești bine.

OANA ARHIP

Haine

O plămădeală de carne care
Din gând în când
„Vei fi normal”;

Nu ies din casă.

Sau ca să explic pe șleau,

Nu ies din mine.

Tot ce a ieșit a fost
Mâna din buzunar
Ca să pot să fiu un
Eu mai total cu
Însumarea de lucruri care mă acoperă
Pe care le împătur să le așez în dulap
Să mă dezmierde oamenii pe stradă:

„Ce frumoasă!”
Dar nu sunt

decât

Striații semisferice pe creier când îți împărtășesc informații
Gânduri caucaziene într-un trup gri cu striații
Din care mai reiese un deget când îl ridic
Să-mi plasez strategic sticla pe plic:

Ochii mi-s scrisori deschise
Și închise
Și dezise
Care zic că sunt un vis de

Ohm.

În fizică sau mate, nu
În fizic și în mațe,
Poate

Am gânduri detașate
De ceea ce sunt
Eu.

Un cameleon cu ochelari
Printre oameni abnormali

Poate **eu sunt tu.**

Sentimentele sunt fluxuri de lichide care se perindă pe sub
piele

Nu sper să înțelegi ceva

Oglinda mea.

Înțelege doar că în sinea mea
Sunt mai multe variații fizice
Psihice doar una cu triplă personalitate.

Mă vezi în toane dotate de-tot
De-tonate de o tonalitate de
Galben azi în hanorac.

Sunt un artist considerat
Om.

Corp prelung în cadrul tău, mă ridic pe vârfuri să nu
Picioare fugitive, mă plasez gentil pe genunchi să da

Fotografiază-te mai profund.
Citește scrisoarea din privirea mea.
Acționează, ia mâna, fă-mi scrisul să
Se contopească cu

Liniile mele de construcție.

Conturul de la ochelari, atinge-l.

Rândul trei,
Și patru
Și cinci

Nu încetează camera să se comporte
Ca dulapul în care îmi pun pieile de vară
Cușca, intimitatea, gândul, o țigară pe când
Îmi pun pe corp pieile de iarnă.

Nu știu ce sunt,
Dar sunt sigur
O însumare a tuturor experiențelor natale
Natație printre blocuri și
Adnotația din blocul de
(prin)Desen(ez), știu că respir, iubesc, mă palpez și trăiesc.

Simt cu buricele degetelor extremitățile reci.
Bat apă rece pe față dimineața și mă fericesc
Căci pot inspira, fugi, fotografia, cuprinde
O hartă mută a tuturor privirilor pe care
Mi le-am adresat în oglindă.

Zi de zi.

Noapte de noapte, când mă simt
Făptură umană, fără relevanță în acte

Când numerele sunt doar calculați în teorii
Numere de telefon din Pagini Aurii:

așa mă simt.

Fără voi,
Trasată n-aș fi
Într-o animație
Stând pe loc
În fața laptopului;

Cutia camerei mele
E o însumare de oameni
Adunați în min(t)e.

Nu te mint.
Închide ochii și
Citește capitolele din oglindă mai bine.
Azi sunt Pagini Aurii,
Mâine maletă pot fi

Sau tu,
În oglindă,
Mai știi?!

EVA-MARIA LUCA

shuffle

vladivostok 1 pe ruta valea ialomiței

romancierilor

drumul taberei

tudor vladimirescu

este un sentiment de sine stătător

în parte pentru că mă gândesc la

cât îmi place să-ți arăt lucrurile mele

și pentru vibrația din picioare + luminile din subteran.

această boală... această pasiune

sunt frânturi de conversație de la o masă începută abrupt

helden timpuri noi-mihai bravu

înseamnă să vezi metrourl de la un capăt la altul, golit fix după

unirii.

my heart will go on se ascultă pe kogălniceanu

pe trotineta bolt

cu maria în spate, cu râsul în umeri și ghidonul în burtă.

menstruație nebăgată în seamă.

stau aici până se trec macii pentru că
îndrăgosteala te face să pierzi trenuri.
trenul meu a plecat acum 2 minute.

SÂNZIANA ȘENDROIU

Anul 2017

Anul 2017

Speri.

Anul 2018.

Speri

Anul 2019

Disperi.

Anul 2020

E greu sa disperi după ce speri.

Din disperarea asta,

Nu poți ști dacă o să poți vreodată să ieși.

Te zbați,

Crezând că e ceva greșit la tine.

Îți mănânci inima,

Sperând că o să simți ceva.

Știi că nu e frumos.

Futu-le-n gură de maniere,

Nu se învață la școală.

La școală mă ascund.

Nu am voie să mănânc în timpul orei.

Stau cât mai aplecată,

Așa încât să nu fiu văzută.

De aia am ajuns la inimă așa repede.

Am rămas în poziția aia

Cu bărbia lipită de piept,

Plină de sânge.

Pe holuri se aude mereu cineva strigând

„Ciudato”

Continui să merg.

O să scap.

O să scap de voci,

Dar de forma mea niciodată.

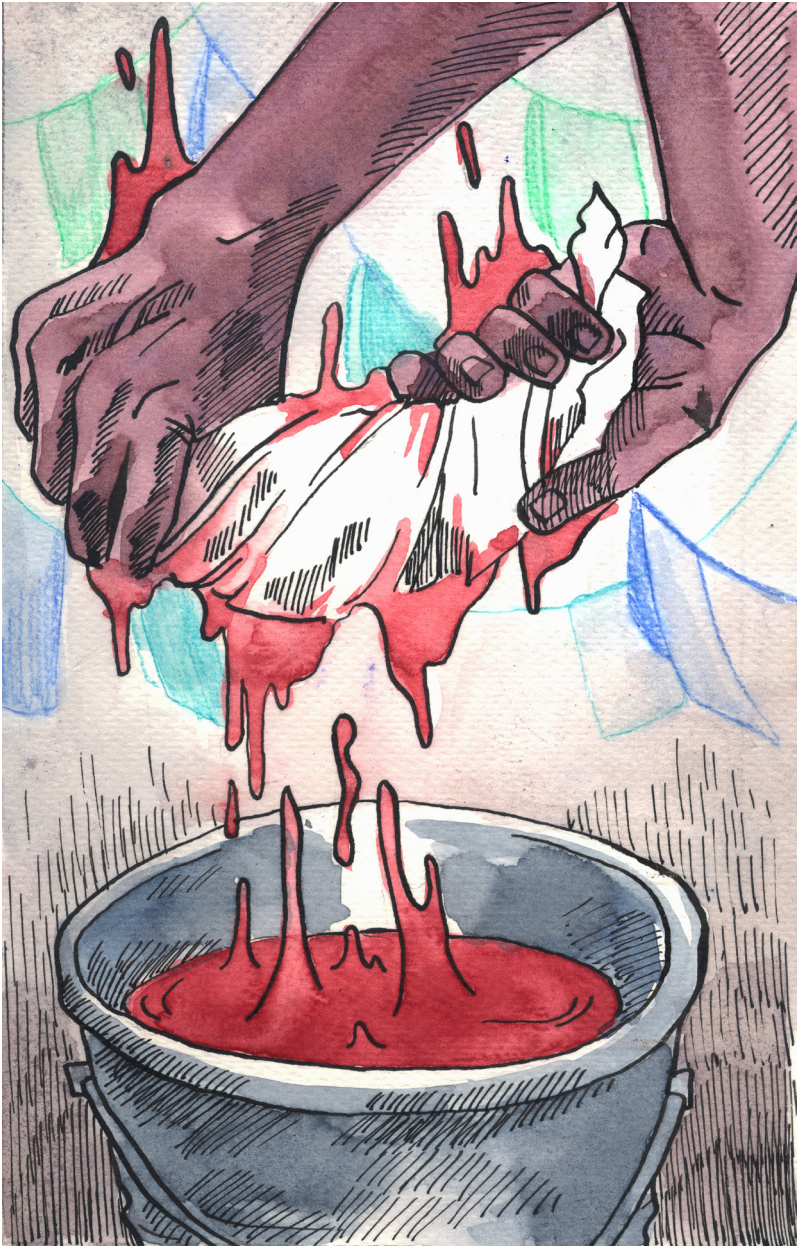
ALEXANDRA ZAVELEA

Uitare

E ora la care îmi mănânc viitorul,
Și ora la care m-ai distrus tu
stăteam pe un scaun șubred și-mi mâncam intestinele.
Aveau gust de fier și pluș, am crezut că-mi găsesc scăparea
printre sânge și canibalism,
Dar am greșit și am picat testul,
Dar am putrezit de față cu tine
și lacrimile îmi erau petarde contrafăcute,
Iar atunci am știut că singurul mod congruent de a exista
E să negi starea de fapt, să-ți mucegăiască gura și să-ți cadă
dinții,
Iar atunci m-am găsit într-un interior pe care nu știam că-l am
și am scormonit adânc după o parte care să-mi placă,
Dar atunci am realizat că plăcerea a plecat din mine,
Era doar elucubrație și plânsete de copii abuzați,
Am luat cerul între mâini și am urlat spre zei,
Și în acest amor mort mi-am găsit doar defecte,
Decizând, în cele din urmă, să mă uit.

VLAD-LAURENȚIU MOT

da, sunt ok,
am doar nevoie
să mă distrag puțin

Îmi dau ocol un grad pe zi
Zilnic, trei'sase ori zece grade.
Din ce rămâne îmi iau timp,
Să-mi calc pe cap,
Căci poate, poate,
Când e presat, noroiul cald,
sacru, din care toți ne naștem,
Se scurge și va face loc
tăcerii albe, găunoase.

DENISA AVRAM

Pentru tine

corpul meu nu este pentru tine
când ne ținem de mână pot simți doar dragoste
ochii mei sunt legați
de sârma cu care îmi tai părul

corpul meu nu este pentru tine
sunt dualitate
am tatuat în piept
alb - negru
doi

și atunci cine sunt?
sunt lupta a tot ce a respirat în mine
sunt un tablou frumos pictat din urme de bocanci pe trotuar
sunt capul rupt al unei păpuși dintr-un sertar
sunt o oglindă spartă lângă pumnul unui bărbat isteric

nu văd gen, gen - eu, geneza
ochii mei sunt deschiși
corpul meu nu este împărțit
în toate cutiile societății
create
pentru tine.

EMILIA MARDARE

sunt fata cu care tata
nu s-a jucat handbal
pentru că nu eram băiat.

sunt fata a cărei sexualitate e doar o fază pentru părinții mei.

sunt fata cu pereții camerei mov, deși nu-i plac casele.

sunt fata origami. fata mototolită pe care scrie porno, marlboro,
homosexualitate, idealism, vibrator, timidă, noob.

sunt fata care a învățat singură să scuipe pentru că nimeni nu
se deranja să curețe.

sunt fata nevoită să muncească în defensive.

sunt marțianul care nu apare în literatură pentru că prefer
dungi pe scovergi.

dar vreau vizibilitate. îmi vreau înapoi selfieurile și brațele
goale din poza anuală

vreau vizibilitate.

și-mi pornesc camera

uită-te dar s-ar putea să nu fiu atentă

uită-te la femeia queer paranoică

femeia queer

femeia!

MARA CIOROIANU

